ternavnet „Overgangstheologer", tør sige os fri for. Det vilde være meget ønskeligt, om Hr. Bispoppen var i Stand til at faa sine mange Venner og Meningsfæller — især blandt det vakte Folk — til at afstaa fra den. Dog vil jeg ikke bede om det. For jeg tror ikke, han er i Stand til det. Og man bør ikke forlange det umulige. — —

I mit Foredrag i Lund forekom følgende Ytring: „Et Milligram religiøs Sandhed, levende tilegnet, er mere værd end et helt Læresystem, uforstaaet og utilegnet." Man skulde tro, at der ikke kunde indvendes andet mod denne Ytring, end at noget saa selvfølgeligt behøvedes ikke at siges. Det er jo ikke godt at begribe, hvilken Gavn man kan have af et Læresystem, som man bare har puget sammen uden at forstaa eller tilegne sig det. Derimod er dog selv den mindste Sandhed, som levende tilegnes, lig et spirende Frø, med Kraft til at udvikle et helt nyt Liv. Alligevel kan Bispop Heuch slet ikke forlige sig med denne Ytring. Han omtaler den i Bogens første Stykke og vender siden flere Gange tilbage til den, altid med udpræget og tydelig Uvillie. Grunden er let at forstaa, ligesom Ytringen er karakteristisk for os Overgangstheologer, som vi kaldes, saaledes er ogsaa Bispoppens Uvillige mod den karakteristisk for ham og hans Retning.

Vi — eller lad mig heller sige jeg, saa faar ingen anden noget Ansvar for det, som jeg siger — jeg mener: det, som det gælder om for et Menneske, det er, at det kommer i Bevægelse i Retning af Gud, saa det begynder at bede til ham, stole paa ham og gøre hans Villie. Begynder det blot, omend aldrig saa smaat, saa er der godt Haab om, at det lidt efter lidt vil komme Gud nærmere og faa Øjet op for, hvorledes Guds Naade og Sandhed lyser os i Møde i Jesus Kristus. Faderen vil drage Mennesker til Sønnen, som Jesus selv siger. Hos ham finder Livet i Gud sin Fuldendelse. Al Religiøsitet er derfor værdifuld, ogsaa den, som endnu ikke har grebet Kristus. Er den ægte, da er den en Forskole for Kristendommen. Saaledes det gamles Testamentes Religiøsitet. Den var ikke Kristendom, men den var en Forskole for Kristendommen, en Pædagog til Kristus. Saaledes ogsaa al ægte Religiøsitet indenfor Hedningeverdenen. Ogsaa i den er der Sandhedsmomenter, som kan udvikle sig i Retning af Kristus. Ogsaa Rationalismen kan være en saadan Forskole. Det kommer an paa, hvad der er det herskende i den, enten det positivt religiøse (Tilliden og Lydigheden mod Gud) eller det negativt kritiske (Fornægtelsen af Kristi Guddom etc.). Er det sidste herskende, bliver det naturligvis smaat med Religiøsiteten: den kvæles mere og mere af Kritiken. Men naanlig er d e n Religiøsitet den rette Forskole for Kristendommen, som i al Enfold frygter Gud og skyr det onde, uden endnu at være naaet frem til nogen rigtig Forstaaelse af Kristus og hans Gerning, men ogsaa uden enhver bevidst Fornægtelse af ham. Slige Mennesker er paa god Vej til Kristus.

Efter dette Syn paa Sagen betragter jeg det som en Prædikants Opgave: for det første at vække Samvittighederne, saa de begynder at frygte Gud og sky det onde, for det andet at fordybe denne Gudsfrygt mere og mere og lede den til Kristus. (Fortsættes.)

H.

Folkets Vogtere.

(Efter Kr. Dagbl.)

Det danske Folk har ikke saa faa gode Vogtere, Mænd og Kvinder, der vil drage Folket opad og gøre det delagtigt i det højeste Gode. Der lyder en Kristendomsforkyndelse saa alvorsfuldt, saa varmt og hjertegribende som næppe siden Reformationens Dage. Store Skarer flokkes om Ordet, og mange stønne, rige Frugter kan ses heraf rundt omkring i vort Land. Den ene levende Menighed er fremstaaet efter den anden, Kristendommen er derved bleven Saltet i et hidtil ukendt Omfang.

Men ved Siden deraf kan det ikke skjules, at Ondskabens Kræfter ogsaa er i Virksomhed. Skinner Lyset fra det høje, saa arbejder ogsaa Mørket fra det lave. Der lyder atheistiske og aandsfornægtende Lærdomme blandt os. Vi har en æstetisk Literatur, der gennem sine Digtninge og Romaner udbreder Kødets Evangelium i Masserne og forvender alle sædelige Begreber. Vi har en Dagspresse og en Journalistik, der ofte ligner Frøerne, disse Sumpens, Moradsernes og Dyndets Dyr, hvis i sig selv afmægtige Kvækken ikke desto mindre giver en gennemtrængende Lyd, som kan høres trindt omkring. Denne Frøernes Veltalenhed gaar igennem en stor Del af Pressen, der fra Døgn til Døgn gentager det samme og derved bedaarer Masserne og sætter dem i Stemning og Bevægelse mod Kristendommen og dens Moral. Eller ogsaa undergraver denne Presse ved sine „Meddelelser" og „Nyheder" baade Kristendommen og Moralen, maaske ubevidst, men ikke desto mindre saare virkningsfuldt.

Saadanne Tanker, som allerede Bispop Martensen har fremsat, gaar igen i en Bog, som den talentfulde Forfatter Axel Thomsen i disse Dage har udgivet paa Alexander Brandts Forlag under Titlen „Folkets Vogtere".

Bogen skildrer bl. a., hvorledes en ung Fyr — Niels Peter Lundbjerg — er bleven Morder ved at studere Pressens Udmaling af Forbrydelser. Han tjente paa en Herregaard „Ørnholm" sammen med en ung Pige, Hansine, som han myrdede en Nat i en Stov, efter at have forsøgt Voldtægt mod hende. Stedets Præst, Pastor Frederik Theisen, der har konfirmeret Niels Peter og paa forstellig Maade hjulpet ham, faar mundtlig Underretning af Distriktslægen om den forfærdelige Forbrydelse. Den Samtale, der nu fandt Sted mellem Præsten og Lægen, er saa rammende, at vi anser det for rigtigt at gengive den i det væsentlige:

— — —

„Jeg forstaar det ikke!" erklærede Præsten med dirrende Stemme og rejse sig. „Jeg har jo kendt ham fra Dreng. Flittig og flink i alle Henseender. En ung Fyr, om hvem ingen vidste andet end godt!"

Lægen smilede bittert. „Det var vel heller ikke bleven ham, man havde mistænkt og anholdt, hvis han ikke var kommen af sig selv, halvt bevidstløs af Skræk over sin Gerning." Og han fortsatte:

„Sladder og Kvindesnak er den lille Draabe, der har ladet Fantasien løbe løbsk. Som forelsket Fyr skal han have givet hende en Del Forærninger, klogt nok under Løfte om, at hun ikke omtalte det. Det kunde jo vække Mistanke, har han vel indset. En af de andre Piger har imidlertid opdaget det, er bleven misundelig og har i Kaadhed og Ondskab for Niels Peter udkrammet en ganske opdigtet Historie om, at Hansine var hemmelig Kæreste med Smeden dernede og ventede sig et Barn med ham. Han kunde selv kontrollere det, for hun var hos Smeden i Aften.

NielsPeter blev, forstaaeligt nok, ude af sig selv, pasfede hende op om Aftenen sent, da hun gennem Skoven kom hjem, ikke fra Smeden, begribeligvis — men fra Forældrene!

— — Ja, saa er Sanserne løbne fra Statken. (Det er, fortalte han selv, hændet en Gang før ved en Ildspaasættelse. Den ædle Folkeven Socialismen kan fortælle Dem Resten!) Et Voldtægtsforsøg mislykkedes, hvorefter han har lemlæstet hende med sin Tolleknip, ophidset til det yderste ud over sin egen Bevidsthed. — — Forøvrigt: Smaabedragerier ogGavtyvefif har han drevet efter ret betydelig Maalestok paa „Ørnholm" og andre Steder. Først for Morskab, senere for at skaffe Pigen Foræringer. Det fulgte alt sammen med Tilstaaelsen."

Frederik Theisen stirrede forfærdet paa Lægen, hvis Ord kom saa lidenskabsløse og uangribelig sikre.

„Ja, De ser paa mig. De forstaar det ikke!" fortsatte Lægen paa sin kølige, bitre Maade. „Jeg synes ellers, her er et ubedrageligt Spor —"

„Hvor?"

Distriktslægen saa nøje paa Præsten.

„Læser De aldrig vore Aviser?

Kunde De ikke tænke Dem, at vore moderne Pennehelte — Ridderne for Folkets Kultur og Fremgang — just ikke altid tog saa ridderligt paa en sølle Tjenestedreng eller anden Umyndig, der tilfældig havde faaet et udviklet Fantasiliv og Kombinationstløgt i Gave, men som Modvægt kun det sædvanlige ringe Minimum af Kultur og Kundskaber — let at hidse og let at lede?"

„Jeg har tænkt dunkelt paa d e t en Gang . . ." studsede Theisen og blev pludselig bleg. „Men De mener da ikke—?"

Distriktslægen svarede ikke. Han tog en Avis fra Bordet og bredte den ud. Langsomt lod han Fingrene glide gennem Spalterne og nævnede Overskrifterne paa Artikler og „Nyheder":

En Drabsmand frikendt. — Voldsmanden undløben. — Straffen nedsættes. — Morderen var sindssyg. — Dræbt sine Børn for Morskabs Skyld. — Selv Dommerne bliver nu Indbrudstyve. — I det aldrig opdagede Mord. — Dagens Voldtægtsforsøg. — En grinagtig Tyvehistorie.

Ja, mere er der ikke i Dag."

Ingen af dem talte.

— — Det kan maaske nu interessere Dem," fortsatte Distriktslægen, „at jeg i Eftermiddag med egne Øjne hos Herredsfogden har set den unge Fyrs i en broget Samling Stilebøger systematisk samlede Udklip af alle den Slags Avisudgydelser. De har vel fra først af kun hidset hans Fantasi som „god" Romanlæsning. Men Uhyggen vokser, fordi man i næste Øjeblik forstaar, at her har Forbrydelsen en af sine dybeste Rødder!

Hust — den Bog har Aften efter Aften været hans kærste aandelige Næring, saa de Forteelser, han i Pjattets gemytligste Vendinger læste om, efterhaanden blev saa dagligdags Ting i hans Hjerne, at de magtstjal hans Fantasi og tog Gruen bort. — — Forøvrigt har han jo tilstaaet at have begaaet de fleste af sine Gavtyvestif netop med disse Udklip som Mønster."

„Det er forfærdeligt, dette!" udbrød Theisen.

Lægen saa roligt paa ham.

„Mig kommer det ikke overraskende, selv om jeg ikke havde ventet, at denne Egn skulde falde først."

Han mødte Præstens Blik og holdt det alvorligt fast.

„Tro mig, der er i vort drømmesyge Land, hvor en frodig Fantasi snart er vort eneste nationale Særpræg, mange umyndige unge i Slægt med Niels Peter. Vi hører inden ret længe om nye Forbrydelser. Publikum venter allerede i oplivet Spænding!"

„Nej, nej, det er Overdrivelse . ."

„Tror De?" svarede Lægen bittert.

„Forbryderne er blevne vore interessanteste Mennesker! De omtales og beklages langt mere end Ofrene. Lyrisk Vælam skriver stemningsfulde, „psykologiske" Romaner om dem, kæler for deres „Ejendommelighed" og ser dem som Konger og Helte! Forbryderspørgsmaalet diskuteres af Lærd og Læg over alle Bredder for aabne Døre."

Og han fortsatte, da Theisen ikke svarede:

„Husker De det? Naturligvis behandles i Højesteret den uhyggelige Mordproces under ivrig Tilstrømning af Gadens Lediggængere,end ikke Fotografen nægtes Adgang til Skuespillet. Advokatens F o r s v a r bringes af Pressen som et Sejrsbud til alle umyndige Hjerner Landet over, mens man i Hovedstadens Gyder til Børn og barnlige Sjæle sælger Mordvisер og andre „Mordsouvenirs", uden at Vogterne rører en Haand!" Han smilede:

„Ja, blot en Bogholder stjæler af Kassen, tager Chefen Affære og „belyser" sin Bladene, udpenslet paa Romanmaner, denne fængslende, „psykologiske Gaade."

En ung, ukendt Bondepige rejser et Par Mil bort i Besøg, tilfældigt uden Forældrenes Vidende — straks lyder „smarte" Skribleres den ligegyldige Sag om til et „befrygtet Kvindemord", ja, generer sig end ikke for ved Telegrafens og velvillige Bureauers Hjælp at skandalisere Familien paa det hæsligste ved opdigtet Løgn.

Hvorfor?

Det sluges altsammen, det rives jo bort! Forbryderen — stor eller lille, indbildt eller virkelig — er en ny Art Skuespiller, der gøgler for Folket,og hvem Pressen fer sin Fordel i at omtale saa meget som muligt".

Han kaster Avisen tilbage paa Bordet:

„Det lyder jo som i en Farce: Dette er Egnens konservative Dagblad, hvis Redaktør som Belønning for sine folkevogtende Gerninger er hædret af Konge og Fædreland med det danske Ridderkors! Det er vort gode, landbovenlige Blad, der daglig vogter „de 1000 Hjem paa sin Egn" mod Socialisme og al anden Samfundsvederstyggelighed.

Og ganske som de fleste andre „samfundsbevarende" Kollegaer, der spredes ud hver i sin Egn med Frækhed nok til at skilte med Navn af „uegennyttig Kulturbærer."

Vore Aviser er — som alt andet herhjemme — ved at blive Geschæft. Man ser, hvad der betaler sig bedst. Princip og Program bortliciteres — hvad giver os mest i Kassen?

Uegennyttigt at frede om Folkets Sundhed — den sølle Rest, der endnu er tilbage — det falder dem aldrig ind. Hvorfor i al Verden skulde de gøre det?

De har ved at lefle for Folkets usunde Lyster Midler nok til at fylde Abonnementsprotokollen og vinke Annoncerne ind, og ingen myndigHaand forbyder dem det.

Et illustreret Forbryder = Leksikon — som Niels Peters — udarbejdet af den samlede danske Presse gratis til Publikum, „Samfundets Fremgang" tilegnet, det er stam en flot Rekord!"

„Pressen har ikke Skylden alene", svarede Theisen.

„Nej, vist! Man holder sammen i vor Tid. Det er jo Feltraabet. Den er saa rørende enig med vore øvrige Vogtere om at glemme sit Ansvar og lade det gaa, som det kan."

„Hvad mener De dermed?"

„Hvad jeg sagde Dem før og videre: Kan De nægte det, Pastor Theisen? Her er iblandt os alle tilsammen — som overalt, hvor et Folk er i typist Forfald — en afgjort og enstemmig Slaphed, naar det gælder at fælde Dom over Forbrydelser.

Fra Folkets øverste Vogtere ned til den menige Mand holdes vi sammen af kvindeagtig, sødladen Trang til at undskylde og finde „formildende Omstændigheder" for enhver Forbrydelse, hvor modbydelig og umenneskelig den end er.

Med en Iver, der rent ud er komisk, staar vi parat med Sindssygeerklæringer for at fri dem fra Ansvar. Eller vi sætter dem Brændevinsflasken for Munden — der er jo første Præmie for Drukkenskab i vor Straffelov! „Normal" skal Forbryderen være for nu at føle Lovens fulde Straf. Normalforbryder! Banditterne griner. De er normale nok til alle som en at finde den frelsende Bagdør. Enhver Strafnedsættelse med samt dens Motiver telegraferes jo med Jubel ud til alle Landets Aviser."

Han mødte Theisens Blik og fortsatte:

„Hvad de end mener om „moderne Retspleje", de kloge Hoveder — intet Menneske er saa stor Idiot, at han ikke er bange for Dissen. Lad det være en Falliterklæring fra Samfundets Side, det er dog et virksomt Middel, det eneste, blandt et Folk i Opløsningstilstand, der snart er blevet saa sløvt og forkvalket, at de Personer kan tælles iblandt os, der endnu kender Forskel paa Ondt og Godt og respekterer den Forskel.

Brug Loven, der kræver Dødsstraf over Umennesker! Vi har Ret til at fordre det i Tider som disse, hvor Forbrydernes Antal vokser uhyggeligt. Intet er i den Grad nedbrydende for Retsfølelsen i et Folk som Lovbud, der kun eksisterer paa Papiret i tomme Trusler."

Det bankede. Den gamle Husholderske kom frygtsomt ind med Avisen.

„I Aften?" spurgte Lægen. Han nikkede pludselig forstaaende: „Naa, det er Efsiranummer i Anledning af Festdagen —!"

Frederik Theisen stod ved Vinduet. Lægens Ord faldt som Svøbeslag paa hans Sjæl. Han saa ud i Mørket og rørte sig ikke.

Men Distriktslægen havde grebet Avisen. Blikket gled gennem de mange Mordspalter og standsede saa ved

Politiets officielle Beretning.

„Kom, her skalDe høre djærve Ord af en Mand, der er sig sit Ansvar bevidst."

Lægen pegede paa den fra Herredskontoret til Bladene udsendte officielle Beretning og læste en detailleret Beskrivelse afForbrydelsen (Voldtægtsforsøget og Mordet).

Distriktslægen smilte stærende koldt: „Den pligttro Hædersmand, hvor han forstaar sin Tid og dens Krav! Han vil til det yderste sige os Sandheden, og Pressen bringer taknemligt hans Ord ud over Landet, saa de kan naa til den fattigste Rønne, hvor de ikke har Raad til at købe utugtige Romaner.

— — Ja, der er Samvirksomhed, lad os indrømme det! Men er det ikke ogsaa en herlig Tanke: i dette Land oppebærer en Del af Rettens Folk en Del af deres Indkomster som Linie = Kriminal = Reporter til Bladene. Mangen Herredsfuldmægtig rundt om i Landet vilde være henvist ti Sulteføde, hvis den Del af Gagen berøvedes ham."

Nu rejste Præsten sig endelig. Det tavse, nedknugede væg. Stemmen var atter rolig og fast.

„Ja, det er et ømt Punkt, De berører, Doktor! Jeg føler det bedst selv i Aften og bebrejder mig bittert, at jeg først nu rigtig faar Øjnene op. Men — efter al Deres Tale at dømme, er dette et Spørgsmaal, der længe har beskæftiget Dem. Hvorfor har De aldrig søgt mig og talt derom?"

Lægen smilte ironisk.

„Søgt D e m? Hvad skulde det nytte? De er dog for klarhovedet til at tro — —".

„Noget kunde jeg maaske — —".

„Intet!" erklærede Lægen. „Større Kræfter end vi to raader over, har søgt at opnaa Forbedring i disse Spørgsmaal.

Forgæves har Landets Kvinder „allerunderdanigst" bedt Folkets Styrere om større Sikkerhed for Liv og Ære og forbret strengere Straf end den, der nu praktiseres, naar det gælder Bedømmelse af al Slags Umenneskelighed. De afvistes med nogle høflige Ord om det upraktiske i deres kvindagtige Ønsker, men iøvrigt, saa vidt gørligt, skulde man — lade alt gaa ved det gamle!

Forgæves har alvorlige Mænd til Landets Redaktører Gang paa Gang sendt indtrængende Protester mod, at Bladene daglig fylder sine Spalter med udpenslede Beretninger om menneskelig Uværdighed,enten det nu gælder „interessante" Bedragerier, „psykologisk fængslende"Kærlighedshistorier, Voldtægt, „fashionable" Selvmord, Gavtyvefif . . og hvad det alt sammen hedder, der kun hører hjemme i et kriminalistisk Fagblad og er for farlige og alvorlige Emner til at strøes som Underholdningsstof over Landet i den bedste Liniestriblers Skatten = op = Jargon!

Kunde vi bare alle som en faa bragt det over vort dvaske Sind at sige os løs fra saadanne Blades daglige Gang i vort Hjem, saa faldt de nok til Føje. Konkurrencen er stor. Den er det eneste, de har Respekt for!"

Distriktslægen rejste sig med et Sut. „Nej, Pastor Theisen, der er intet at gøre! Føler De ikke tydeligt nok i Aften, at Stillingen er haabløs . . . at De og Deres fra mange Sider modarbejdes i Deres trælsomme, folkeopdragendeGerning, hvor meget de skyldige end forsikrer det modsatte.

Theisen mødte hans Blik: „Alvorligt kan det bebrejdes mig og enhver anden, der tog Ansvar for Folket paa sig, at vi ikke har haft Øjnene tilstrækkeligt aabne for den Fare, der i Aften har vist sin Magt. Saa langt maa jeg følge dem. Deres forbitrede Ord derimod rammer udenfor, synes jeg. Mennesker vokser og forædles ikke gennem Ord, hvor fortjent de end er. Forøvrigt, vi kan ikke nægte det: stærkere nu end nogen Sinde er her i Landet en vaagen og ærlig Trang til at hjælpe — —".

„— sig selv først og fremmest!" afbrød Lægen. „Naive Sjæle kunne tro, vi var et Folk af uegennyttige, rektificeret Menneskekærlighed, saa stor en Iver, vi udfolder, gælder det bare at kapre det ringeste Tillidshverv med Virken for „Folket". Jo tak! Den store, umyndige Skare er nu og frembeles døde Brikker, der sjakres om og lyves for, hvad enten man kalder sig Socialistagitator eller Samfundsfoldat. Den ene Lejr har intet at lade den anden høre. Vi Danske er jo godt kendt for udpræget „Handelstalent". Vi er „Forretningsmænd" alle! Det gælder først og fremmest at mele sin egen Kage, hvilken Stilling, man indtager, og hvilke Maal, man stilter med! Trang til Popularitet, Magtbrynde, Pengelyst, der er mer end Drivkræfter nok. Vi mangler blot Mod til at indrømme det. Vi mangler et Menig= Folk, der har Blod nok i sig til for Alvor at protestere mod saadant et Vogterstab. Der har De min Mening."

Maatte disse haarde Ord ikke være talt forgæves! Maatte vi høje vore Hoveder! Maatte det danske Folk faa en bedre Presse, der er sig sit store Ansvar bevidst! Maatte Pressens Mænd i Sandhed blive Folkets gode Vogtere!

Mødre.

Ban' eller Prygl helbreder ikke. Hvis det gjorde, vilde saa Børn være Sengen. Der gives en konstitutionel Aarsag herfor, og jeg skal sende eder en Anvisning paa en enkel Hjemmebehandling, som helbredede mit Barn og mange andres,

MRS. G. SUMMERS
Box D, Notre Dame, Ind

Dr. POWER, V. S. 20 Aars Erfaring.

TIL INDGNIDNING
af HESTE, KVÆG o. s. v.
GARANTERET

at helbrede Benspat, „Ringbone", „Navicular Disease", „Splints", „Sidebone" „Curbs". „Capped Hock", „Shoe Boils", „Bog Spavin and Puffs", enhver Deformitet og Udvækst, hovne Koder og Muskler, Forstuvning og Forvridning af Holte og Skulder, al Slags Halten, „Sweeney" og Knæslappelse o. s. v.

Pris 50 Cents, frit leveret.

Anbefalinger og Referencer.

T. C. Callahan, Fine stock Auctioneer, Omaha. M. L Ganfield, Pedigreed Stock Raiser, Bellville Ks.
J. Christianev Trotting Horse Breeder, Geneva. Charles Weston, Stock Raiser, Geneva, Neb.
S. E. Cosford V. S., U. S. Insp., South Omaha. W. W. Gamston, Horse Owner, Chester, Neb.
Joseph Watson, English and French Horse Importer, Lincoln.

Skriv til
F. POWER COMPANY, OMAHA.
Nævn dette Blad.

Gratis for svage Mænd!

Elektrisk Bælte frit.

Det kraftigste elektriske Bælte i Verden

For at avertere vore Jersey Electric Belts og indføre dem alle Steder, hvor de er ukendte, sender vi enhver, som trænger dertil, et af disse Bælter absolut uden Udgift for Modtageren.

Dette er et nobelt Tilbud af et solidt Firma. Send ingen Penge; det første Belte er nemlig en Gave.

Mang er De Livskraft, er træt og nedslaaet, kraftløs og nervøs, har mistet Ungdommens Glæde og bliver for tidlig gammel, lider De af Rygsmerter, daarlig Fordøjelse og Blodkongestioner og er træt af at betale Lægern uden Nytte, da kan De blive helbredet ved at bruge Jersey Electric Belt.

Vi ved, at De vil blive helbredet og anbefale vort Belte til andre, og saaledes vil vi blive erstattet for vort frivillige Udlæg.

Vi mener netop, hvad vi siger. Send os Deres Navn og Adresse med Postmærke, og Bæltet vil blive sendt Dem gratis.

JERSEY SPECIALTY CO.,
320 A Weldon Bldg., Jersey City, N. Y

FRU OLSEN'S
TRADE MARK
VÆRDIFULDE SALVE.
Brugsanvisning. Smør lidt paa en indelap og læg paa saaret.
Sælges hos
FRU OLSEN,
97 W. 20. st. Bayonne, N. J
PRIS 25c.

Fru Olsens Salve er udmerket for brandsaar. bylder, gamle saar, eczema, skjægsop, saare brystvorter og alle andre hudsygdomme.

Til enhver, som indsender 25 cents. Frimærker, vil vi sende Salven frit.

DON'T BE FOOLED!

Take the genuine, original ROCKY MOUNTAIN TEA

Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark cut on each package. Price, 35 cents. Never sold in bulk. Accept no substitute. Ask your druggist.

23 Skandinaver, som ere blevne helbredede sidste Maaned, bevidne, at jeg er den eneste i Amerika, som kan helbrede

DÖVHED OG ÖRESUSNING.

Min Methode kan bruges i Hjemmet og naar De beskriver Deres Tilfælde skal jeg undersøge samme og sige min oprigtige Mening.

MØRCKS ØREKLINIK,
135 W. 123 Str. - - NEW YORK.

Pianoer og Orgler.

Kun giv mig Anledning til at give Oplysninger angaaende Priser og Betalingsvilkaar, og man skal finde, at ingen har bedre Betingelser at tilbyde. Oplys naar De skriver hvad De ønsker, Piano eller Orgel.

Carl Raugland,
Minneapolis Music Company,
606 Nicollet Avenue,
Minneapolis, Minn.